

FÖLDLAKÓ

JEAN-CLAUDE MOURLEVAT

fine
selection

FÖLDLAKÓ

JEAN-CLAUDE MOURLEVAT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

ELSŐ RÉSZ

VIDÉK

*Még az is elborzasztotta őket, hogy a férfi már többször nősült,
és senki nem tudta, mi lett az asszonyokkal.*

Charles Perrault: *Kékszakáll*

1

Lány szkarabeusszal

ÉTIENNE VIRGIL NEM VOLT JÓ PASSZBAN, amikor ősz elején találkozott a lánnyal, akit Anna Collodinak hívtak.

A lány a 8-as út mentén stoppolt Saint-Étienne és Montbrison között, azon a részen, amit errefelé Lapálnak hívnak. Távolabb, nyugat felé a forez-i hegyek húzódnak. Szép időben sötétzöldenkékesen rajzolódnak ki a horizonton, olyankor az ember óhatatlanul arra gondol, el kellene oda menni, annyira gyönyörűsége a látvány. De azon a reggelen nem látszottak, az ég szürke volt és alacsony. Szitált a köd.

A lány az útpadkán várakozott, közvetlenül Sury-le-Comtal után, határozottan állt, szembefordulva a forgalommal. Virgilnek nem volt szokása stopposokat felvenni, ha aznap mégis megtette, az csupán azért volt, mert ez a lány egyidősnek tűnt Loise-zal, az unokájával. Nem szerette volna a legidősebb unokáját egyedül stoppolni látni ezen az úton, ahogy egyébként semmilyen más úton sem, ezért habozás nélkül leállította öreg Peugeot-ját az út szélén.

A lány odaszaladt a kocsihoz, behajolt a leeresztett ablakon, és azt kérdezte:

– Montbrisonba megy?

Középmagas volt, filigrán alkatú, szép arcát félhosszú, sötét gesztenyebarna haj keretezte. Minden fekete volt rajta: a nadrágja, a pulóvere, a dzsekije, a cipője, a sálja.

– Oda. Szálljon be!

– Köszönöm, uram.

Virgil elzárta a rádiót, amíg a lány beült.

– Nyugodtan hagyhatja – mondta a lány.

– Nem is hallgattam – felelte Virgil. – Régóta álldogált kinn ebben az esőben?

– Nem, alig két percig, és amúgy sem esik annyira. Meg aztán hozzá vagyok szokva.

Bekattintotta a biztonsági övet. Virgil egy pillantást vetett a viszapillantó tükörbe, és indított.

– Nézze csak! Szép, ugye?

A lány kinyitotta a jobb kezét, és egy bronzöld szkarabeuszt mutatott neki, melynek a páncélja úgy csillogott, mintha most lakkozták volna le.

– Itt találtam a kavicsban. Olyan, mint egy ékszer, nem? Mint egy bross...

Nyugodt volt, hiányzott belőle minden bizalmatlanság. Az utaztatókáját letette a lábához, és a nagy rovarra figyelte, ahogy lassan mászott a tenyerében.

– Azt hittem, ősszel beássák magukat, hogy átteleljenek. Olyan elveszettek látszik! Mit gondol, életben marad?

– Nem tudom.

– És ha megtartom és kiszárad, mit gondol, akkor is ugyanilyen zöld marad?

– Nem tudom. Egyáltalán nem értek a rovarokhoz.

– És mihez ért?

– Különösebben semmihez...

Ahogy kimondta ezeket a szavakat, Virgil érezte, mennyire ez az igazság: semmihez nem ért különösebben. Az is átfutott a fején, hogy ez a fiatal lány nem olyan, mint a többi. Mobiltelefon helyett szkarabeuszt tart a kezében, és szívesen beszélget, szemben az általa ismert hallgatag kamaszokkal, akik teljesen megkukulnak a felnőttek jelenlétében.

A lány nyitva tartotta a tenyerét, a szkarabeusz zölden ragyogott rajta a sok feketeség – a ruhái, a műszerfal és az utazótáska – között.

– Tutankhamon szarkofágján is van – jegyezte meg.

– Á...

– Az örök visszatérés szimbóluma.

– Valóban?

– Igen, a visszatérő napé, amely minden reggel lerázza magáról az éjszaka árnyait, és felkapaszkodik az égre.

Virgil elmosolyodott. A korukat tekintve, ha kettőjük közül valaki itt taníthatna valamit a másiknak, az ő lenne.

– Nyugdíjas?

Virgil egy pillanatra meghökkent, de a lány olyan természetességgel és fesztelenséggel tette fel a kérdést, hogy nem sértődött meg miatta.

– Igen. Vagyis nem. Mondjuk úgy, hogy olyan mesterségem van, ahol az ember nem igazán megy nyugdíjba.

– Mi az?

– Könyveket írok. Regényeket.

– Maga író?

– Igen.

Mindig nehezére esett kimondania ezt a két szót: „Író vagyok.” Valahogy feszélyezte, mintha ezzel valami különleges képességgel dicsekedne, és attól tartott, nagyképűnek tartják majd miatta.

Rettegett, hogy a lány azzal folytatja, hogy felteszi neki az elkerülhetetlen és elviselhetetlen kérdést: „Honnan meríti az ötleteket?” Amire megint csak azt kellett volna válaszolnia: „Sehonnan.” A lány azonban megkímélte ettől a próbatételtől. S ez végképp meglepte.

– Mi a címe a legutolsó regényének?

– *Angyalugrás.*

– Nem olvastam.

– Nem csoda: csak decemberben jelenik meg.

– Szép címe van. Majd kiviszem a könyvtárból.

– Ó, igazán nem érdemes...

– Miért?

– Mert rossz regény.

– Á, szóval nincs megelégedve magával.

Ereszkedő hanglejtéssel mondta. Nem kérdés volt, hanem megállapítás. Egy furcsa megállapítás, ami mulattatta Virgilt.

– Úgy van, nem vagyok megelégedve magammal.

– Ugyan már, majd legközelebb jobban sikerül!

– Nem biztos. Az az érzésem, kicsit kiapadtam. Öregnek érzem magam.

Maga is meglepődött az őszinteségén. Alig négy perce ismeri ezt a fiatal lányt, és többet elárult neki, mint a kiadójának, akivel negyven éve dolgozik együtt, aki előtt nem titkol semmit, akiben teljesen megbízik, akinek azonban nem lett volna képes bevallani, hogy: „Az utolsó regényem pocsék, kifogytam az ötletekből, öregnek érzem magam.”

– Hány éves?

– Hetvenegy.

– Fura.

– Mi fura?

– Én meg tizenhét. Csak meg kell fordítani a számokat.

A szkarabeusz elérte a tenyere szélét, és a lány a mutatóujja körmével óvatosan visszapöckölte.

– Maradj csak itt... Hova igyekszel ennyire?

A bogár legurult a tenyere öblébe, horgas kis lábaival meg a csápjaival serényen kalimpált, hogy újra felkapaszkodjon. A lány elnevette magát, oldalról Virgilre nézett, majd visszafordult a rovarhoz.

Néhány percig szótlánul ültek. Virgil az utat figyelte. A lány a szkarabeuszt.

– Nős?

– Nem. Vagyis igen. Az voltam.

– Elvált?

– Nem. Elveszítettem a feleségemet. Harminc évvel ezelőtt.

– Ó! És miben halt meg?

– Agyvérzésben.

– Harminc éve – suttogta a lány elhűlve. – És sosem próbálta újramelegedni az életét valaki mással?

– De igen, próbáltam. Többször is.

– És nem ment?

– Nem.

– Miért?

– Nem is tudom... Talán nem voltam kedvükre való.

– Hogy hívták a feleségét?

– Madeleine.

Virgil azon tűnődött, miért követi el ezt az örültséget, miért választogat ennek az ismeretlen teremtsének. „Talán azért, mert nem

néz rám – gondolta –, mert minden feszélyezettség nélkül kérdez, és azért is, mert ez az egész, az igazat megvallva, kissé valóságértlennek hat.”

– Szép név a Madeleine – szólalt meg ismét a lány. – Régies, de szép.

– Úgy találja?

– Igen. Bár tulajdonképpen azt hiszem, akármelyik másik névre is azt mondtam volna, hogy szép. Vannak ilyen pillanatok.

Virgil zavarba jött. Különös észjárása van ennek a lánynak. Azt kívánta, bárcsak tovább faggatná. Félt, hogy abbahagyja.

– Írónak lenni, az jó – mondta a lány. – Én semmi érdekeset nem csinálok. Székeket árulok.

– Á, székeket? – kérdezte Virgil szinte csalódottan, amiért a lány magáról beszél, és nem róla.

– Igen. És a nővéremet keresem.

– Tessék?

– A nővéremet keresem.

Virgil erre nem tudott mit válaszolni, és most először fordult meg a fejében, amióta a lány beszállt az autójába, hogy nincs-e esetleg egy kis beütése, ahogy mondani szokás. Hogy az, amit ő az intelligencia jelének és egyfajta különös kisugárzásnak vélt, végső soron nem enyhe értelmi fogyatékos-ság-e. Ahogy ezt a szkarabeuszt tartogatja, hozzá ez a székhistoria, meg ez az indiszkrécio, ez az ide-oda csapongás... De a lány nem hagyott neki időt arra, hogy tovább morfondírozzon ezen.

– Mit csinál Montbrisonban?

– Fogorvoshoz megyek. Már két hónapja járok hozzá, minden pénteken ugyanebben az időpontban. És még mindig ugyanúgy félek.

– Mitől fél?

– Hogy fájdalmat okoz.

– De hát a fogorvosi kezelés nem fáj!

– Látszik, hogy fiatal. Amikor kicsi voltam, bizony fáj, ahogy nekiestek a furdancsukkal. A furdancs valójában a fűrő, de mi csak így neveztük. Már maga a hangja felborzolta az ember idegeit. Meg aztán a bátyám miatt is be voltam rezelve tőlük.

– A bátyja miatt?

– Igen, miatta. Amikor legelőször mentem fogászatra – úgy tíz éves lehettem –, a bátyám azzal traktált, hogy a fogorvosnő egy hajdani SS-tiszt, akit úgy csúfolnak, hogy „buchenwaldi szuka”. Ez teljesen elborzasztott.

A lány elmosolyodott, és megcsóválta a fejét. Újabb hallgatás következett, majd ismét megszólalt:

– A regényeiben szokott beszélni az emberek titkairól?

A hirtelen témaváltás ezúttal már nem lepte meg annyira Virgilt.

– Igen, persze, természetesen – hebegte. – Pontosan erről van szó. Valójában másról sem beszélek, csak az emberek titkairól. Ez az én egyetlen témám.

– Aha. És eltűnésekről?

– Eltűnésekről?

– Igen. Olyan emberekről, akik eltűnnek, és soha többé nem kerülnek elő.

– Előfordult már, hogy beszéltem olyan emberekről, akik sokáig keresték önmagukat, igen, és végül...

– Nem – szakította félbe a lány –, én olyan emberekre gondolok, akik úgy tűnnek el, mintha beleestek volna egy lyukba.

– Nem – felelte Virgil –, ilyesmiről nem.

– Megtenné, hogy...

Virgil valami újabb indiszkrét kérdésre számított. Szinte már várta is. Lehet, hogy azt szeretné tudni, vannak-e gyerekei, és hány, mi a nevük, szereti-e őket, van-e köztük olyan, akit jobban kedvel a többinél. És ő hajlandó lett volna megmondani neki. De semmi ilyesmiről nem volt szó.

– Megtenné, hogy megáll ott, annál a kereszteződésnél?

– Azt hittem, maga is Montbrisonba megy, mint én.

– Nem, én Vidékbe megyek.

– Vidékbe?

– Igen. Itt is van. Megérkeztünk.

Virgil jobbra indexelt, és megállt néhány méterre a szerény kis útjelző táblától, amelyen csakugyan az állt: „Vidék 3,5 km”.

A ködszítálás finom, könnyű, permetszerű esővé alakult. Nem lehetett messzire látni. A keskeny, egyenes út merőlegesen vágott át a mélyzöld mezőn, és belevszett a távolba. Olyan volt, mint valami rajzolt táj. A rézsút és az árkot magas fű borította.

– Esik, nem rakhatom ki itt.

– De igen. Ne aggódjon! És köszönöm.

– Szívesen elviszem. Bőven van még időm a kezelésig.

– Nem, jobban szeretném, ha itt letenne.

– Biztos?

– Biztos. Van kapucnim.

A szkarabeuszt gyengéden a dzsekije jobb zsebébe csúsztatta, megfogta a táskáját, és kiszállt.

– Viszontlátásra, uram. Nagyon szépen köszönöm.

– Viszontlátásra, kisasszony.

Virgil látta, hogy a lány a fejére húzza a kapucniját, és nekivág az útnak. Ő pedig bekapcsolta a rádiót, és elindult.

A kezelés alatt, miközben végig görcsösen markolta a szék karfáját, egy pillanatra sem gondolt a stoppos lányra, ám amikor alig egy órával később visszafelé tartott, eszébe jutott, és megpróbálta, pusztán játékból, megtalálni azt a kereszteződést, ahol kirakta. Nem találta.

Vidék... Nem tűnt ismerősnek neki ez a név. Saint-Romain-le-Puy magasságába érve meglátta a bazaltkúpon emelkedő kolostort, és emlékezett rá, hogy amikor elment mellette, a lány még a kocsi-ban ült. Nem sokon múlt, hogy meg ne forduljon, hogy könnyebben rábukkanjon arra a bizonyos kereszteződésre. De letett róla, és hazatért a Loire mentén álló téglaburkolatos házába.

Nem tudta kiverni a fejéből a lányt. Zavarba ejtő közvetlenség-gel beszélgetett vele, ugyanakkor egy szemernyi pimaszság nem volt benne. Tőle ugyanúgy elfogadta volna a tapintatlan kérdéseket, ahogy elfogadjuk egy kisgyermektől, aki azt kérdezi, hamarosan meghalunk-e, és mi az a nagy pattanás ott az arcunkon. Az ember nem haragszik a kisgyermekre. Ellenkezőleg: elérzékenyül az ártatlanságán.

A délutánt azzal töltötte, hogy megpróbált dolgozni a számítógépén, amit a gyerekeitől kapott ajándékba a hetvenedik születés-napjára. A szép, vadonatúj masina miatt kénytelen volt felcipelni a padlásra a jó öreg Remingtonját, amin tizennégy regényt pötyögött le. Méghozzá négy ujjal: a két mutató- és a két gyűrűsujjával. Az *Angyalugrás* volt a tizenötödik, ezt már az új gépen írta – és pocsek lett.

Nem haladt semmit, felbosszantotta magát, és ezer okot talált rá, hogy félbeszakítsa a munkát: rendet rakott az íróasztalán, összeszedte a száraz leveleket a kertben, deszkát hasogatott gyújtós-nak. Öt óra tájban azonban anélkül, hogy eltervezte volna, széthajtogatta a

megye részletes térképét, ráirányította az íróasztali lámpa fényét, és nekiállt megkeresni a Vidék nevű kis települést.

Hétfő reggel elment a saint-cyprieni barkácsáruházba, hogy beszerezzen egy-két apróságot, és miután végzett, továbbment a 8-ason. Elhajtott egészen a montbrisoni körforgalomig, ott megfordult, visszajött Saint-Romain-le-Puy-ig, ahol megint visszafordult, hogy még egyszer végigjárja azt a pár kilométert. Olyan lassan cammogott, hogy több autó is rádudált. De a körforgalomhoz visszaérve sem lett okosabb: a Vidékbe vezető útnak nyoma sem volt.

Ekkor félreállt az autóval, kikapcsolta a motort, és csendben üldögélt vagy tíz percig, tökéletes mozdulatlanságban, kezét a kormányon nyugtatva, a koráról árulkodó kis rozsdás foltokat szemlélve rajta.

„Bizonyára rosszul hallottam – gondolta. – Vagy a lány egy nem létező falunevet mondott. Csakhogy van egy felettebb zavaró részlet: én magam is láttam a táblát. A saját szememmel. És láttam, ahogy a lány távolodott az úton.”

Elindult Saint-Étienne irányába, és az első ház előtt, ami a 8-as északi oldalán az útjába került, lelassított. Egy magányos, minden bájít nélkülvő villa volt. Kavicsos út vezetett hozzá, a kocsit leállította az udvaron. Egy férfi ócskavasat pakolt egy kisteherautó platójára.

– Jó napot, uram, eltévedtem. Vidékbe megyek.

– Vidékre?

– Nem, Vidékbe. Egy kicsi helységbe. Állítólag elég közel van ide. A férfi megrázta a fejét.

– Nem. Nem ismerem.

– És régóta lakik itt?

– Itt születtem.

A következő pénteken, amikor a fogorvoshoz ment, Virgilt nagy meglepetés érte Sury-le-Comtal után. Ugyanazon a helyen, ahol egy héttel ezelőtt először meglátta, újra felbukkant a lány. Az idő is szinte ugyanolyan nyirkos, párás volt. Virgilnek az volt a benyomása, hogy ugyanazt a jelenetet éli át újra. A lány ugyanazokat a ruhákat viselte, csak egy kicsit sápadtabbnak tűnt. Elmosolyodott, amikor látta, hogy a férfi lefékez.

– Kétségkívül szerencsém van magával.

– Igen. Szálljon be!

Amint a lány beült mellé, rájött, mennyire bízott benne, hogy viszontlátja, jóllehet ezt nem vallotta be magának. Kikapcsolta a rádiót.

– Nem hallgatta? – kérdezte a lány.

– Nem.

– Akkor mire jó bekapcsolni, ha nem is hallgatja?

– Szeretem hallani, ahogy az emberek beszélnek, még ha nem is figyelek oda arra, mit mondanak. Másutt jár közben az eszem. A hangok elringatnak. Éjszaka néha álmatlanság gyötör, ilyenkor bekapcsolom a rádiót, hallgatom az emberek hangját, és arra elal szom.

Úgy folytatódott a beszélgetésük, mintha az előző héten meg sem szakadt volna.

– Milyen adót szokott hallgatni?

– Éjjel a France Culture-t.

– Az nagyon unalmas, nem?

– Néha igen. Máskor meg nagyon érdekes.

– Én a Topmusicet hallgatom. Ismeri?

– Igen. Az unokám is azt hallgatja.

– Van fényképe Madeleine-ről az éjjeliszekrényén?

Virgilt meghatotta, hogy a lány egy hét elteltével is emlékszik még a felesége nevére.

– Nem, nincsen.

– És a tárcájában?

– Ott igen.

– Gyakran megnézi?

– Nem. Szinte soha. De tudom, hogy ott van, és ez elég. Egy benzinkútnál készült. Nem valami romantikus hely. Nem is tudom, miért mesélem el ezt magának. Ez nagyon személyes dolog.

– Az embereknek csakis személyes dolgokat kellene egymásnak mondaniuk. A többi nem túl érdekes. Nem gondolja?

– De igen. Most maga is mondjon egyet nekem! Egy személyes dolgot. Persze, csak ha akar.

– Elpusztult a zöld szkarabeuszom.

– Ez nem túlságosan személyes.

– Jó. A nővéremet keresem.

– Ezt már a múlt héten is mondta, de nem értettem, mit jelent.

– A nővérem eltűnt. És keresem.

Virgilnek úgy tűnt, a társalgásuk egyensúlya ingatag, elég egy oda nem illő szó, és az egész építmény romba dől.

– Mintha „beleesett volna egy lyukba”? – kockáztatta meg a kérdést.

– Igen.

– Szüksége van segítségre?

– Még nincs, de ha szükségem lesz, talán magához fordulok.

– Miért éppen hozzám?

A lány kitért a kérdés elől, és visszakérdezett:

– Van mobilja?

– Nincs.

– És vezetékese? Vagy e-mail címe?

– Az igen.

Virgil megadta mindkettőt, ahogy a nevét is, a lány pedig feljegyezte a noteszébe, amit a táskájából vett elő. Virgilnek feltűnt, hogy egy rövid kis ceruzacsonkot használ, és hogy bal kézzel ír, gondosan formálva a betűket, mutatójja utolsó percét erősen kihajlítva.

– Köszönöm. Onnan nem tudok ugyan üzenetet küldeni, de talán megpróbálok majd valahogy jelezni.

– Onnan?

– Igen, Vidékből. Nézze csak, már itt is vagyunk.

Virgil ekkor vette csak észre, hogy valóban a kereszteződéshez érték. Az út nem tartott tovább néhány percnél. Leállította a kocsit az útpadkán. Újra látta a táblát, az egyenes vonalú utat, a magas fűvet, a mezőt, a ködöt.

– Viszontlátásra, uram! És még egyszer köszönöm.

– Nincs mit, kisasszony.

A lány tett néhány lépést, aztán visszament az autóhoz.

– Ja, igen: engem Anna Collodinak hívnak.

És Virgilnek az volt az érzése, legszívesebben hozzátette volna: „Ne felejtse el a nevem, kérem...”

Az ablak geometrikus keretében az eső olyan végtelenül szelíd fényben fűröszttötte az arcát, amelyet Vermeer egyes portréin láthatunk. De a világos szempárban valamiféle árnyék bujkált, ami nem tetszett Virgilnek. Úgy érezte, a fiatal lány fél valamitől. Vagy ami még rosszabb, olyan helyre tart, ahonnan tudja, nem biztos, hogy van visszatérés.

A lány nem fordult meg. Virgil nézte, ahogy távolodik, majd végleg eltűnik a szeme elől. Utána még egy kis ideig ott maradt, alaposan szemügyre vette maga körül a tájat, agyába véste a részleteket:

a sövényeket, a fasorokat, a távolban egy kerítést. A kilométerórát lenullázta, jóllehet érezte, hogy fölösleges: a kereszteződés megszűnik létezni, mihelyt a lány nélkül keresi.

„És ha jobbra fordulnék, és én is elindulnék ezen az úton? – tette fel magában a kérdést. De rögtön el is hessentette a gondolatot. – Addig nem, amíg nincs rám szüksége... De ha szól, megyek...”

Azon a pénteken a fogorvos nem győzött csodálkozni, páciense milyen békésen, szinte közönyösen tűri a kezelést, egy órlófog kiidegelését.

– Nocsak, nocsak, kezdünk kicsit ellazulni – tréfálkozott.

– Ááá... eeegeen – nyögte tátott szájjal Virgil.

Kicsivel később, amikor elköszönt tőle, a fogorvos megkérdezte:

– Még mindig írogat, Virgil úr?

– Még mindig.

– És van ihlet?

– Hol így, hol úgy – felelte Virgil. – Hol van, hol nincs.

2

Fáradhatatlan táncosok

ANNA COLLODINAK HÍVNAK. Tizenhét éves vagyok. Megyek egyenesen előre, a kapucnim a fejembe húzva, nem nézek vissza. Szinte hideg van. Mihelyt átérünk erre az oldalra, a hőmérséklet néhány fokot visszaesik, aztán nem is változik többé. Ugyanaz az idő s úr vett fel ma reggel is a kocsijába. A dzsekim jobb zsebében egy zöld szkarabeusz van, ami ugyan, gondolom, már nem él, de megtartom, hátha szerencsét hoz. Vagy legalább elhárítja a szerencsétlenséget, az én helyzetemben ennyivel is beérem. Egy kis gyufáskatulyába tettem.

Harmadszor megyek át. Az „átmenni” szót használom, ez tűnik a legmegfelelőbbnek. Ha hozzátenném, hogy „a túlvilágra”, azt jelentené, meghalni. Ha valaki átmegy a túlvilágra, az meghal. Például a szkarabeuszom is átment a túlvilágra. Én is egy másik világba megyek át. De nem halok meg. Csak átmegyek. Ezen az úton, ezen az egyetlen úton megyek át, azon, amin a nővérem is végigment.

Soha nem kedveltem azt a férfit, akihez feleségül ment. Pedig vonzó volt: karcsú, mosolygós, harminc évéhez képest fiatalos. Emlékszem a legelső találkozásunkra. Tavaly tavasszal történt, vagyis

másfél évvel ezelőtt. Saint-Étienne-ben, a főutcán. A villamosról szálltam le, amikor beléjük botlottam: a nővéremmel épp felszállni készültek. Ott maradtak a peronon, hogy megvárják a következőt, s addig beszélgettünk.

„Bemutatom neked Jenst”, mondta a nővérem, és láttam rajta, mennyire büszke, hogy megmutathatja nekem jóképű vőlegényét, hogy kiejtheti idegen hangzású szép nevét. A férfi kezét nyújtott nekem: a keze nagy volt, erős, sima. Arra gondoltam, meg is puszilhatott volna, végtére is Gabrielle húga vagyok. Jelentéktelen dolgokról váltottunk szót: Milyen gyönyörű idő van! Hol vetted ezt a cucció fűszert?, és más ilyenekről, aztán megjött a villamos, és ők felszálltak. A nővérem bentről cinkosan rám mosolygott, mintha csak azt mondaná: „Na, mit szólsz, hugica, milyen pasit tudtam megcsípni?” Felhúztam a szemöldökömet, és egy fintorral válaszoltam: „Hát igen, nővérkém, szó, ami szó...”

A következő héten ismét találkoztunk hárman. Jens meghívott minket egy étterembe, a Saint-Jean utcába, azt mondják, ez az egyik legmenőbb a városban. Nekem túl puccos hely. Lehet, hogy még túl fiatal vagyok, de a kifinomult ételek nem hoznak lázba, ezerszer többre tartok egy háromsajtos pizzát a barátnőim társaságában. De jó: Jens azt mondta Gabrielle-nek, azt hív meg, akit akar, és ő engem választott.

A vacsora viszonylag jól indult, bár Jens egy kicsit túlzottan előtérbe tolta magát, érzékeltette, milyen otthonosan mozog az ilyen környezetben, mennyire ért a borokhoz, milyen fesztelenül tud tréfálkozni a pincérekkel, de még az elviselhetőség határain belül maradt. Meglehetősen szívélyesnek mutatkozott velem, érdeklődött, mit csinálok. Amikor megmondtam neki, hogy székeket árulok, elnevette magát. Nem tudom, miért nevetnek az emberek, amikor

megmondom, hogy székeket árulok. Aztán történt valami, pont a desszert előtt. Gabrielle felállt, hogy kimenjen a mosdóba. Keresztülvágott a termen, és Jens addig követte a tekintetével, amíg el nem tűnt; aztán, amikor magunkra maradvra folytatnia kellett volna a társalgást, nem tette. Pedig ez lett volna a világ legtermészetesebb dolga: felém fordul, felvet valami témát, megkímélve bennünket a zavart csendtől. Nem tette. Amíg Gabrielle távol volt, tudomást sem vett rólam. Pontosan úgy viselkedett, mint valaki, aki egyedül marad egy helyiségben, és nem kell tovább jó arcot vágnia.

Így elmesélve nem tűnik jelentősnek, de akkor döbbenetes volt. Teljesen másutt járt, magába zárkózott, elérhetetlenné vált, mintha mélyen belemerült volna a gondolataiba. A szemét összehúzta. Az ajkait összeszorította. Olyan volt, mintha nem is lélegezne. És a szemét le nem vette arról a pontról, ahol Gabrielle eltűnt a terem sarkában. Borzasztóan éreztem magam. Megdermedtem, képtelen voltam egy szót is szólni hozzá. Emlékszem, azt gondoltam: „Ez a pasas beteg. Vagy örült.”

Amint Gabrielle visszajött, újra felvette korábbi barátságos és figyelmes viselkedését. A vacsora további részében aztán már semmi különös esemény nem történt, de én képtelen voltam kivenni a fejemből ezt a látványt, ahogy Jens teljesen megváltozott, üres arccal mered arra a helyre, ahol Gabrielle eltűnt, és ahol majd újra fel fog bukkanni. Két szó jutott eszembe: „vadász” és „préda”.

Megpróbáltam észérvekkel győzködni magam: ha a nővérem, aki nem ostoba és nem is könnyelmű teremtés, ezt a férfit választotta, akkor annak oka van. Talán csak fáradt volt aznap este, azért viselkedett olyan különösen. Bizonyára tévedek, és ez egy jóra való fickó.

Csak hogy már meg voltam győződve az ellenkezőjéről. Biztos voltam benne, hogy a véletlennek köszönhetően beleláltam a fejébe, az

agyának egy olyan rejtett szegletébe, ami Gabrielle előtt is ismeretlen. Mintha csak bejutottam volna a házába, benyitottam volna egy tiltott helyiségbe, talán a hálószobájába, belenéztem volna egy nyitva felejtett fiókba, abban megláttam volna valamit, amit nem lett volna szabad látnom, aztán eljöttem úgy, hogy senki nem vette észre, hogy ott jártam.

Még kétszer-háromszor találkoztam Jensszel, a szüleinknél, Saint-Justben és a nővérem saint-étienne-i lakásában. Éberem figyeltem, hátha valami újabb jelét fedezem fel a furcsaságának. De semmi szokatlant nem produkált. Aztán jött az a lidérces álmom, amiben bántalmazta a nővéremet.

Hogy milyen módon, nem tudom. Az nem jelent meg az álomban, rejtve maradt. Csak azt láttam, hogy Gabrielle sír, és őt is láttam, gyűlölettől eltorzult arccal. A karjánál fogva, erőszakosan húzta maga után a nővéremet, mintha erőnek erejével akarná elvinni valahová, vagy épp ellenkezőleg, elrángigálni valahonnan, ahol nem lenne szabad lennie. És az volt a legkülönösebb, hogy undorodni látszott tőle. Igen, undorodott Gabrielle-től. Többször is előjött ez a rémálom, és mindig iszonyúan megrettenve ébredtem fel belőle. Hogy elszakadjak tőle, hogy lerázzam magamról ezeket a sötét árnyakat, az összes villanyt fel kellett kapcsolnom a szobámban, és háromszor egymás után meghallgatni a *She has no time*-ot a Keane-től.

Akkor felhívtam Gabrielle-t, és azt mondtam neki, sürgősen beszélünk kell. Ezt a szót használtam: sürgősen. Nem vesztegették ugyanis az idejüket, az esküvő már be volt ütemezve őszre. A szüleimnek nem volt ellenvetésük. Jens tökéletes vőnek tűnt, megbízhatónak és figyelmesnek, ráadásul biztos egzisztenciának a csinos kis vegyészmérnöki fizetésével.

Másnap a Méliès mozi kávézójában találkoztunk Gabrielle-lel. Én egy Perrier ásványvizet kértem, ő egy presszókávét, ha jól emlékszem. Egymással szemben ültünk. A nővéremet csinosabbnak láttam, mint valaha, dús vörös hajával, zöld szemével, világos bőrével. Ő anyára ütött. Én meg a sötét színeimmel apámra és a nagyszüleimre, az olasz ágra. Sokan voltak a kávézóban, nekem egy kicsit túlságosan is sokan. Az emberek a Coen testvérek legutóbbi filmjére jöttek, erre is emlékszem. Megvártam, hogy kihozzák a rendelést, és akkor fejest ugrottam a mély vízbe:

– Ne haragudj, Gabrielle, tudom, hogy sokkolni fog, amit mondok, de azt hiszem, nem lenne szabad hozzámened Jenshez.

Nem sokkolta, csak elképedt. Hét évvel vagyok fiatalabb nála, ha valaki tanácsot adhatna a másiknak, az ő, és nem én. Egy pillanatig sem gyanította, hogy fenntartásaim vannak Jensszel kapcsolatban. Biztosra vette, hogy nagyra becsülöm, hogy csodálom. Talán még azt is gondolta, titkon kicsit szerelmes is vagyok belé.

– Kifejtenéd, mire gondolsz? – kérdezte hidegen, és olyan mereven ült, hogy csak az ajka mozgott.

– Azt álmodtam, hogy bánt téged. Többször is.

Gabrielle néhány másodpercig hallgatott, emésztette a hallottakat.

– Hogyan bánt?

– Nem tudom. Az nem látszik. Örülten dühös, a karodnál fogva ráncigál, és te sírsz.

– Megüt?

– Nem. Vonszol. Fenyeged. Azt nem látom, hogy megütne.

Lehorgasztottam a fejem. Az után, amit mondtam, nem mertem többé ránézni. Újra elhallgatott, mintha a lehető legmegfelelőbb válaszon töprengene.

– Anna, te rosszat álmodtál. Ez mindenkivel megeshet. Azt láttad, hogy Jens bánt engem, de ez csak egy álom volt. Ami nem jelenti azt, hogy *igazából* is bántani fog. Az túl egyszerű lenne. Nem vagyok ugyan pszichiáter, de azt hiszem, az álom és a valóság közötti kapcsolat ennél jóval bonyolultabb.

A sírás szélén álltam. Az emberek felénk fordultak. Akkor Gabrielle közelebb húzta a székét, és az asztal fölött odahajolt hozzám.

– Ugyan már, Anna... mi van veled?

A kezébe fogta a kezem.

– Ide figyelj! Jens a leggyengédebb, a legtürelmesebb pasi, akivel valaha is találkoztam. Ismersz engem, tudod, milyen kiállhatatlan, milyen idegesítő tudok néha lenni, de ő mindent elvisel. A hangját sem emelte fel soha. Még hogy megüssön... És még valami, amit tudnod kell: szeretem ezt a férfit. Még soha senki mást nem szerettem így. Kész. Ennyi.

Rájöttem, hogy az egésznek semmi értelme nem volt, hogy hibát követtem el, hogy előhozakodtam vele. Ezért letettem arról, hogy elmondjam, milyen különösen viselkedett Jens az étteremben. Csak a beszélgetésünk végére emlékszem.

– Jobban vagy, megnyugtattalak egy kicsit?

– Igen, egy kicsit.

– Akkor férjhez mehetek? Beleegyezésedet adod?

Mosolyt erőltettem az arcomra, és annyit mondtam:

– Szeretnék tőled kérni valamit.

– Mít?

– Nos, ha valamikor mégis rosszul alakulna a dolog Jensszel, szeretném, ha szólnál nekem. Megígérem, hogy nem dörgölöm az orrod alá: „Én előre megmondtam.” Megteszed?

– Rendben. Vagyis nem, mivel semmi ilyesmi nem fog történni.

Megcsókoltuk egymást a járdán, és elváltunk.

– Most, hogy beszéltél róla, biztos vagyok benne, hogy megszabadulsz ettől a rémálomtól – szólt még utánam.

Tévedett. Még aznap este újra szembe kellett néznem vele, és megrázóbb volt, mint valaha. De a rettegés ellenére dacoltam a vággyal, hogy felébredjek, kényszerítettem magam, hogy végignézzem, hogy többet megtudjak, hogy megismerjem a jelenet előzményeit és következményeit. De teljesen mást sikerült csak látnom: a „gonosz” már nem Jens volt. Egy másik, ismeretlen férfi. Magas volt, atlétatermetű, mintha acélból lettek volna az izmai. Ezúttal még a Keane sem segített. Egész éjszaka vacogtam.

Az esküvőre szeptember 22-én, szombaton került sor a saint-justi városházán. Amikor a nővérem kimondta az igent a vidám emberekkel zsúfolásig teli kis teremben, az ajkamba haraptam, és akaratlanul is felnyögtem, de senki sem hallotta meg. Utána valamenynyien felkerekedtünk, hogy elmenjünk abba a fogadóba, amit Jens és Gabrielle bérelt ki a közeli hegységben, a Pilatban. Dudálva hajtottunk végig az összes falun, ahogy az ilyenkor dukál: idióta egy szokás, ami kívülállóként bosszantja az embert, ám mihelyt részese az esküvőnek, élvezettel csinálja.

A két család igencsak különbözött egymástól. A mi részünkről a szokásos tarka egyveleg: a mindenhonnan összesereglett unokafivérek és unokanővérek, nagybácsik és nagynénik. Ott volt a három életben lévő nagyszülő is, még Chiara nagyi is a kerekesszékekében.

Jens oldaláról semmi efféle. Az anyja volt az egyetlen hozzátartozója, de ő beteg volt, és „túl gyenge ahhoz, hogy ideutazzon Bordeaux-ból”. Így aztán csak a barátait hívta meg, kizárólag férfiakat, úgy tízen lehettek, és mind rá hasonlított. Vele egykorúak voltak,

vagy valamivel fiatalabbak, ugyanolyan fesztelenek, ugyanolyan jól szabott, drága és elegáns öltönyt viseltek. És mindannyian meglepően jól táncoltak. Slow fox, rock and roll, keringő, tangó – bármi jöhetett nekik. Ruganyosak voltak és energikusak, fáradhatatlanul forgattak bennünket a táncparketten, míg bele nem szédültünk. Néha, amikor leültem, hogy igyak valamit vagy beszélgessek egy kicsit az unokatestvéreimmel, elnéztem őket, és arra gondoltam, hogy csak bérelt vendégek, vagyis olyan emberek, akiket ezért fizetnek, afféle szórakoztatóipari szakemberek.

Képtelenség volt igazi társalgást kezdeményezni bármelyikükkel is. Azonnal kitértek előle. Szerencsét próbáltam az egyikkel, aki korban a legközelebb állt hozzám: a fiú igazán helyes volt a tüskésre zselézett hajával és a mellkasán nyitott, fehér ingével. Emlékszem, mennyire elbűvölt tökéletes bőre: aranybarna volt, selymes és makulátlan, sehol egy forradás, egy folt. A mosolyára is emlékszem, ami a többiekénél természetesebbnek, igazibbnak tűnt.

– Te Jens egyik barátja vagy?

– Jense?

Tétován kérdezte, mintha még sosem hallotta volna ezt a nevet, de aztán gyorsan rávágta:

– Ja, igen, persze! Te pedig Gabrielle húga vagy, ugye? Jössz táncolni?

Egy rocky következett. Általában nem vagyok valami tehetséges, de vele teljesen felszabadultan táncoltam. Pörgetett, dobált, csúsztatott. Hol a két karjával kapott el, hol épp csak az ujjá hegyével húzott vissza. Úgy éreztem, mintha nem is én lennék, hanem egy könnyed, magabiztos lány, akinek a vérében van a ritmus. Aztán csak álltam ott kábán, az ámuldozó unokatestvéreim tapsa közepette.

– Mi a neved?

– Hogy mi a nevem? Ja, igen... Bran. Brannak hívnak.

És máris egy másik lányt kért fel táncolni.

Jóval később újra beszélgettünk a teraszon. Az unokatesóimmal egy idétlen játékot rögtönöztünk, és óriásiakat neveltünk. Ő a korlátnak támaszkodva, zsebre dugott kézzel állt a brancsával, és vidorán figyelt minket. Amikor mindenki elindult vissza a terembe, én utolsóként haladtam el előtte, s akkor megszólított:

– Nem rángattalak nagyon az előbb?

– Nem, minden oké.

Mulatságos, hogy működik a csábítás játéka. Van egy meghatározott pillanat, amikor észreveszed, hogy a másikat érdeklek. Egy pillantás árulkodik erről, egy testtartás, a hang színének megváltozása. Ott, akkor, annak a fogadónak a teraszán, abban a pillanatban, amikor az a fiú megkérdezte tőlem, hogy nem rángatott-e, tudtam, hogy érdeklek. Nyilvánvaló volt. És engem is érdekelt ő. Csakhogy kevéssel korábban zártam le egy meglehetősen bonyodalmas szerelmi ügyet, és semmi kedvem nem volt ilyen hamar fejest ugrani egy másik kapcsolatba.

Megkérdezte a keresztnevemet. Mondtam, hogy Annának hívnak. Mosolyogva bólogatott.

– *Anna, édes húgom, Anna...* Szép név.

Tetszett, hogy ismeri a *Kékszakállt*, ez nem túl gyakori egy ilyen korú fiúnál.

Ezután mi is csatlakoztunk a többiekhez, és mindketten újra belevetettük magunkat a buliba. Ám valahányszor összeakadt a tekintetünk a játék, a tánc forgatagában, egyfajta sajnálkozás lebegett közöttünk, mintha csak azt üzentük volna a másíknak: „Kár, hogy...” Ő már akkor tudta, hogy lehetetlen továbbmennünk együtt, én csak egy évvel később értettem meg.

Hajnalra már csak a negyven év alattiak maradtak a fogadóban. Jens és Gabrielle is aludni indultak, nem árulták el, hogy hová. Kimentem utánuk a parkolóba. A nővérem egyik kezében a menyasszonyi ruháját fogta, amit a tánchoz levetett, a másikban a cipőjét, ami törte a lábát. A gyöngyszürke kis kosztümje volt rajta, ami olyan jól állt neki. Az éjszaka enyhe volt, valahol egy patak csobogott, a szomszédos majorban kutya csaholt. Jens már az autóban várta, a lehúzott ablakban könyökölt.

– Jössz? – szólt oda Gabrielle-nek.

A nővérem azt felelte, máris, megölelt, aztán elindult. De néhány lépés után megállt, visszafordult, és váratlan dolgot tett: mindent elengedett, ami a kezében volt, táskát, ruhát, cipőt. Az összes holmi a földre esett, ő pedig visszarahant hozzám. A karjába zárt. A fáradtság vagy a nap izgalmait tették, de mindketten sírva fakadtunk. Reggel öt óra volt.

Másnap nem tudtuk elérni, sem a mobilján, sem vezetékiesen. Késő délután visszamentünk a pilati fogadóba. Zárva volt: üresen, tisztán, kihaltan állt, mintha előző nap semmiféle vigasság nem lett volna ott. Csak a parkoló kavicsában látszottak a keréknyomok, meg a szomszédos rét fűvén, ahol szintén sok autó parkolt. A szüleim a következő napig, vagyis hétfő reggelig vártak még, akkor értesítették a rendőrséget. Eltűnt a lányunk. Mióta nincs meg? Tegnap reggel tűnt el, a lakodalom után. Ó, uram, még korai lenne keresést elrendelni, a lányáék nagykorúak, lehet, hogy csak kiruccantak valahová édes kettesben, majd jöjjön vissza két nap múlva, ha addigra sem ad hírt magáról.

Visszamentek két nap múlva. A lányunk nem jött vissza.

– Nos akkor foglaljanak helyet, felveszem a vallomásukat.

A nővérem eltűnt. A nővéreket keresem, mondtam az idős úrnak, aki kétszer is felvett a kocsjába. Mert ez az igazság. Amúgy az öreg fura egy fickó, a kiverkutyatekintetével, meg a csaknem vállig érő ősz hajával. Ugyanakkor nagyon kedves. Olyanokat kérdeztem tőle, amit korábban nem mertem volna, egészen személyes dolgokat. Csak úgy kibukott belőlem, nem is volt időm azon töprengeni, illik-e ilyet tenni. És az a legfurcsább az egészben, hogy szívesen válaszolt. Azt hiszem, még tetszett is neki. Akár még sokkal messzebbre is mehettem volna. Épp azt akartam tőle megkérdezni, vannak-e gyerekei és melyiket kedveli a legjobban, amikor megérkeztünk a kereszteszülőshöz.

A viselkedésem és az érzékenységem megváltozott, amióta átjárom. Mintha kevés időm lenne hátra (meddig?), amit nem szabad jelentéktelen dolgokra pazarolni. Amikor valakivel beszélgetek, legszívesebben rögtön a lényeges és kényes kérdésekre térnek. Sokan ezt nem értik, és elutasítanak. A másik oldalon való tartózkodás megváltoztat. És ha túl sokáig maradnék, talán nem tudnék visszatérni. Ezért jövök vissza mindig két nap után, hogy védjem magam. És hogy áruljam a székeimet.

Az öreg fazon író. Azt mondtam neki, szükség esetén tőle kérek segítséget, holott alig ismerem. De ki mástól kérhetnék? A rendőrség nem kompetens az ilyen nem e világi ügyekben, a többiek meg – a szüleimet és a barátaimat is beleértve – egyenesen az elmeorvosintézetbe küldenének. Az az érzésem, hogy ez a férfi képes megérteni engem. Talán mert „azok közé tartozik, akiknek nem elég a világ”. Szeretem ezt a mondatot, már általánosban ezt írtam minden füzetemre. Még hozzá angolul, mert úgy jobban hangzott: *Those for whom the world is not enough*. Ma boldogan beérném a rendes világgal. *Enough* lenne nekem. Bőven.

Az öreg kitett a kereszteszülősnél, és most itt bandukolok a ködben. Harmadszor megyek át.

3

Rádiózás, éjszaka

ÉTIENNE VIRGIL HATIG VÁRT EZEN A PÉNTEK DÉLUTÁNON, akkor feltette az olvasószemüvegét, és feltárcsázta unokája, Loïse mobiljának a számát. Azt a szobájában veszi fel, így nem áll fenn a veszély, hogy a fiával, uram bocsá' a menyével kelljen beszélnie, akivel a kapcsolata csak a legszükségesebbre korlátozódott.

– Te vagy az, papi? – szólt bele a kagylóba vidáman Loïse.

Ő volt a legidősebb unokája. Utána még nyolc másik született, fiúk és lányok vegyesen, s bár különböző mértékben mindegyiküket szerette, érzelmi hierarchiájában Loïse kétségkívül külön helyet foglalt el. Ő volt nagypai szeretetének legelső tárgya, akinek a világra jötte olyan felindultsággal töltötte el, amelyen mind a mai napig nem tudott úrrá lenni, ez a kis teremtés azóta is felkavaróan s mozgíthatatlanul ült a szívében.

Fenntartás nélküli, végleges kötelék fűzte össze őket: örökké szeretni foglak, bármit is teszel. Mindig melletted fogok állni. Loïse úgy fél éves kora óta ösztönösen tudta ezt, és semmi nem ingathatta meg ebben. Sem a szülők bosszankodása a nagypa iránt tanúsított imádat miatt, amit ők tisztességtelen konkurenciának

tekintettek, sem a kamaszkor a maga viharával. Többször meg-
esett, hogy Loïse hozzá menekült a kissé túl hevessé fajult családi
csetepaték után.

– El akarok menni, papi! – sírdogált. – Nem bírom elviselni őket.
Virgil ilyenkor felhívta a fiát.

– Nálam van, ne aggódjatok, itt tartom éjszakára.

Befogadta, pátyolgatta, másnap pedig visszaadta a szülőknek, im-
már kellőképpen lenyugodva ahhoz, hogy egy darabig tovább gör-
gethesse bonyolult kis életét.

– Igen, én vagyok, gyönyörűm. Nem zavarlak?

– Dehogyis! Leckét csinállok.

– Aha. És milyen leckét?

– *English*-t.

– Hát akkor mégiscsak *disturböllek* egy kicsit...

– *Not at all, papi, tell me.*

– Figyelj, Loïse, csak egyetlen kérdés: nem ismersz véletlenül egy
veled egykorú lányt, akit Anna Collodinak hívnak?

– De. Miért?

– Semmi különös, csak stoppolt, és én vettem fel. Azt mondta,
székeket árul.

– Igen, a *4 láb*nál van gyakorlaton.

– A négy lábnál?

– A *4 láb* egy asztalokat és székeket árusító üzlet.

– Ja, értem. Egy osztályba jártok?

– Dehogyis, papi, én humános vagyok, Anna Collodi meg szak-
közepes osztályba jár.

– Oké. De jól ismered?

– Együtt jártunk általánosba. Azóta kikerült a látóteremből.

– Aha. És milyen lány volt?

– Normális. Nagyon kedveltem. Csak ennyit akartál?

– Igen, csak ennyit. Hagylak angolozni. Ha valami még eszedbe jut, hívj.

– Rendben. Te egy csodapók vagy, papi.

– Tessék?

– Egy kicsit különös figura.

– Tényleg, úgy találad?

Virgil elégedetlenül tette le a kagylót. Valami mást remélt. Hogy Loïse azt mondja neki, egyáltalán nem ismeri azt a lányt, vagy ellenkezőleg, hogy nagyon is jól ismeri, és mindenfélét mesél neki róla. Bosszantotta ez a „nesze semmi, fogd meg jól”. Az is csalódást okozott, hogy Anna Collodi „normális”.

Éppen tojásrántottát vacsorázott, amikor megcsörrent a telefon. Felállt, és felvette a kagylót.

– Igen?

– Szia, papi, az előbb elfelejtettem mondani, hogy tavaly sokat beszéltek Anna Collodiról, mert eltűnt a nővére. Az esküvőjét követő napon. Tudod, afféle megmagyarázhatatlan eltűnés.

– Igen. Nekem is mondta. És most már emlékszem, hogy olvastam róla az újságokban.

– Várj, van még más is.

– Micsoda?

– Annával nyolcadikban egy padban ültünk történelmen és földrajzórán. Mivel balkezes, a jobb oldalán ültem. A tanár rettentő szigorú volt, ezért gyakorlatilag egy szót sem váltottunk egymással. De Anna furcsán viselkedett.

– Vagyis?

– Állandóan álmodozott. Osztályelső is lehetett volna, ha akar, méghozzá könnyedén, tényleg nagyon intelligens, de nem figyelt. Álmodozott. Egyszer még a székéről is leesett. Akár barátnők is lehetünk volna. Nem lettünk, de lehetünk volna. Tessék, ennyit tudok neked mondani. Egyébként miért érdekel?

– Csak úgy. Tudod jól, milyen kíváncsi természetű vagyok.

– Mikor jön ki az új regényed? Az, amit nem szeretsz.

– A jövő hónapban. Sajnos.

– Ugyan már, ne vedd annyira a szívedre! Még senki nem halt bele egy közepes regénybe.

– Nem közepes, Loïse, rossz. Ez az első rossz regényem. Kiadják, mert én írtam és mert szeretnek. Ha ismeretlen lennék, a képembe vágnák.

Loïse tisztán csengő hangon felkacagott, és ez jólesett Virgilnek.

– No jó, elköszönök – mondta az unokájának. – Vigyázz magadra, gyönyörűm.

– *Good night*, papi.

Az este hátralévő részében Virgil gondolatai minduntalan visszatértek Anna Collodihoz, akár a hullámok, melyeknek sosem lesz elégük a partból, konokul nyaldossák újra és újra. Különösen a fiatal lány kamaszarca lebegett előtte az autó lehúzott ablakának keretében, amikor visszajött, hogy megmondja a nevét: „Anna Collodinak hívnak.” Harmonikus kép ködös háttérrel. Mintha néhány másodperc leforgása alatt valami csoda, valami kegy folytán egy mesteri festmény született volna meg és foszlott volna szét a szeme előtt. Újra maga előtt látta a szelíd tekintetet és a benne bujkáló nyugtalanságot. Azt mondta a lány, ha eljön az idő, üzen, vagy jelez neki onnan. Mit jelenthet ez az „onnan”?

Hirtelen ráébredt, hogy a tudatában Anna képe összekeveredik Loïse-ével, a kettő egymásra vetül. Egy egész évet egymás mellett töltöttek az iskolapadban úgy, hogy szinte nem is szóltak a másikhoz. Elképzelte őket, mindkettőjüket négy évvel fiatalabban, ahogy néma padszomszédként ülnek egymás mellett, a szőke és a barna, a jobbkezes és a balkezes, mintha egymás fordított képei lennének. Loïse Virgil és Anna Collodi.

Éjszaka, mint oly gyakran, fél öt körül most is felébredt, és tudta, egyhamar nem fog visszaaludni. Anélkül, hogy felgyújtotta volna az éjjeli lámpáját, az ébresztős rádiójához nyúlt, és bekapcsolta. A szoba csendjét monoton beszédhang törte meg:

– ...1509-ben lép trónra, a bátyja halála után. Valószínű, hogy az ifjú király szerelmes lett Katalinba, aki pedig, ugye, jóval idősebb volt nála. Egy dolog biztos: Katalin apja, II. Aragóniai Ferdinánd, arra pályázott, ugye, hogy a lányán keresztül tartsa ellenőrzése alatt Angliát, ezért támogatta az újraházasodását a...

„Tökéletes álomba ringató – gondolta Virgil –, remélem sokáig fog még beszélni. Kár, hogy folyton azt ismétli, »ugye«, végtére is ez egy egyetemi ember...” A hangra koncentrált, hogy ne kerítsék hatalmukba az éjszaka démonai: Hol tart az életem? Mire vagyok még jó? Voltam-e valaha is jó valamire?

– ...mindenesetre – folytatta a történész –, az esküvőre, ugye, kilenc héttel a trónra lépése után került sor, 1509. június 11-én, Greenwichben, II. Gyula pápa és William Warham, a canterburyi érsek aggodalmi ellenére, akik attól tartottak, ugye, hogy...

Tíz perccel később Virgil kezdett lassan elbóbiskolni, és kétségkívül el is aludt volna, ha a rádió nem kezd el kissé recsegni, megzavarva a monológot:

– ...*valójában, mindkét uralkodó krs-rs-rs-krs... a kezét, amint azt igen látva... krs-rs-rs... ugye... krs-rs-rs-rs...*

Ez felettébb szokatlan volt. A vétel rendszerint tökéletes. Kinyújtotta a karját, és finoman elfordította az állomás kereső gombját, de eredménytelenül. Ellenkezőleg, a hang még tovább romlott, míg végül már alig hallatszott. Már ott tartott, hogy az egészet hagyja a csudába, és elzárja a rádiót, amikor úgy rémlett neki, mintha a recsegésbe másféle zaj is vegyülne. Egy hang. Egy emberi hang.

Hegyezni kezdte a fülét. A történész papolásából most már szinte semmit sem hallott, csak valami zavaros susmorgást.

– *Krs-rs-rs... felve... krss... olyan... krrrrs-rs-sss-sss... ugye...*

Végül néhány másodpercre tökéletes csönd lett, majd egy suttogó hang, olyan halk, hogy azon tűnődött, nem csak képzele-e, ezeket a szavakat ejtette ki:

– *Hall engem, Virgil úr? Anna vagyok. Anna Collodi.*

Virgil életében már találkozott a szörnyű rettegés pillanataival, amikor az ember úgy érzi, kövé dermed. Ez most más volt: olyan, mintha minden vér kifutott volna az ereiből.

– *Hall engem, uram? Anna vagyok.*

Virgil erőnek erejével kényszerítette magát, hogy megmoccanjon, félig felült, odahajolt az éjjeliszekrényhez, felborítva a vizespocharát és a lámpáját, és fülét a készülékhez tapasztotta.

– *Nem tudom, hall-e engem... szükségem van magára... a...*

Virgil szíve olyan hevesen vert, hogy nem hallotta tőle a többit. A hangerőt maximálisra csavarta, és fülét ismét a rádióhoz nyomta. A hangszóróból erős és folyamatos susogás hallatszott, mint amikor szél jár a fák között, a hang valahonnan a susogás mélységes mélyéről szólt:

– *Itt vagyok a...*

– Hol van? – kérdezte Virgil, mintha hallhatná a hang.

– *Itt vagyok a... a főpályaudvaron... kségem van...*

– Beszéljen hangosabban!

– *...nagyon vigyá... veszé... legez...*

A szél elcsitult, a hang elhalt, a készülék újra sercegni kezdett:

– *...kevésé hajlott a... krs-rs... a német reformátorok gondolatai, ugye... krrrrs-rss...*

Virgil elkáromkodta magát, két kezébe fogta a rádiót, összevissza csavargatta a gombokat, újra szitkozódott, elveszítette az állomást, aztán újra megtalálta:

– *...Róma befolyása, ugye... kss... hogy a pápa helyébe lépjen az anglikán egyház ügyeinek irányításában...*

Tapogatva lenyúlt az ágy lábához, megtalálta a lámpát, felkapcsolta, és elzárta a rádiót.

Talán egy órát is az ágyban maradt még, a mennyezetre szegezett tekintettel, aztán lassan és nyugodtan felkelt. Levetette a pizsamáját, és belebújt az előző nap viselt ruháiba, melyek egy szék támlájára voltak terítve, kinyitotta a szekrényt, és a legfelső polcról levett egy bőr utazótáskát. Belerakott egy váltás nadrágot, két inget, egy pulóvert, alsóneműket, a rádióját, egy doboz füldugót, egy füzetet, tollakat, szóval mindazt, amit általában magával visz, ha néhány napra elutazik.

Csinált egy kis macskamosdást a fürdőszobában, aztán elpakolta a táskába a neszesszerét is. A konyhában főzött magának egy fekete-kávét, és legyűrt két vajas kenyeret. Mielőtt kilépett volna az ajtón, még lekapta a fogasról a kabátját is.

A Peugeot nem a túlzásúfolt garázsban állt, hanem az utcán, a ház előtt. Amikor indított, a kipufogócsőből sűrű füst csapott ki. Ha visszajött, megcsináltatja az olajcserét, gondolta.

Tiszta éjszaka volt. A hold megvilágította a Loire partját szegélyező magas jegenyét. Néhány perc alatt kiért a 8-asra, és nyugat felé indult, Montbrison irányába. Áthajtott Sury-le-Comtalon, balról elhagyta a saint-romaini ormot, melynek a tetején élesen kirajzolódtott a kolostor. Egyetlen autóval sem találkozott a Vidéket jelző tábláig. Nem csodálkozott rajta, hogy most megtalálta. Fékezett, és lassan befordult a keskeny kis útra. Kétoldalt a Peugeot reflektorainak fényében megcsillant a hajnali harmatban mozdulatlanul álló magas fű.

Úgy száz méter után észrevette, hogy lehűlt a levegő. Fél kézzel begombolta a kabátját és bekapcsolta a fűtést.

Étienne Virgil tudta, hogy valami teljesen abszurd dolgot cselekszik. Az elmúlt órában, amit a szobája mennyezetére szegezett szemmel töltött, hurrikánszerű vihar tombolt zaklatott agyában.

„Negyven éve írok regényeket, kitalált történeteket – gondolta akkor magában –, és úgy teszek, mintha hinnék bennük. Azzal kerestem a kenyeremet, igaz, szűkösen, de mégiscsak azzal, hogy tökéletesen valószínűtlen történeteket agyaltam ki: halottakat támasztottam fel, félig ember, félig állat teremtményeket kreáltam, emberek lebegtek nálam a levegőben, más világokra nyitottam ajtót, olyan világokra, melyek nem léteznek.

És ezek az esztelenségek tápláltak. Valósággal tápláltak, azaz általuk került étel a tányéromba, és a gyerekeimébe is.

Csak hogy, az isten szerelmére, én nem hiszek ezekben a történetekben! Én nem hiszek bennük!

Én egy racionális ember vagyok, még ha szórakozásból olykor az ellenkezőjét állítom is. Még most is a fülemben cseng az az interjú, amit a múlt hónapban adtam annak az újságírónak:

– Étienne Virgil, ön a legutóbbi regényében is a fantasztikum területén kalandozik...

– Fantasztikum... Tudja, semmi sem fantasztikus, vagy inkább minden az. Vajon nem teljességgel fantasztikus az, hogy mi, maga és én, itt vagyunk és beszélgetünk? Már a pusztá tény, hogy léte-zünk, fantasztikus, nem? Sőt, az a pusztá tény, hogy a semmi helyett létezik valami, az is fantasztikus. Amit én a fikcióimban kitalálok, semmivel sem fantasztikusabb...

Igen, még most is hallom magam, de nem hiszem el, természetesen. Ez csak játék a szavakkal, egy interjú játék, szimpla játék.

És tessék, most kinyílik előttem a »másik világ«. Ez a lány, Anna Collodi, ez a nem létező település, ez a hang az éjszakában... Lehet, hogy megtévelyedtem?"

Ilyeneket gondolt magában az ágyon Étienne Virgil. És azt is gondolta, hogy nem hagyhat a sorsára egy fiatal teremtet, aki a segítségéért kiált.

Aztán felkelt, felöltözött, megitta a kávéját, és elindult.

Most pedig lassan gurult ezen a magas fűvel szegélyezett keskeny úton. Úgy mozgott, mintha egy álomban járna, egy olyan álomban, ahol a kép és a hang tökéletesen éles, ahol még a mélységek és a kontrasztok is olyanok, hogy a valóság lélegzetelállító látszatát keltik. Egy olyan álomban, ahol az idő nem torzul el, mint az igazi-akban, hanem folyamatos és valóságos.

Egyszerre érzett rettegést és ámulatot.